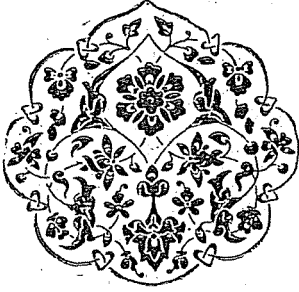

Sosyoloji

Kalkınma

köyden

başlamalıdır

KÖYLÜYÜ BUGÜNKÜ HALİNDEN KURTARARAK ASGARİ BİR HAYATİ SEVİYESİNE YÜKSELTECEK; ONLARIN SU, YOL, IŞIK ZİRAAT, MESKEN KÜLTÜR GİBİ HAYATİ İHTİYAÇLARINI KARŞILAYACAK BİR FORMÜLÜ TATBİKİ ÇALIŞMAK MİLLİ KALKINMAMIZIN TEMELİ OLACAKTIR..

YAZAN:

Cahid Baltacı

Kemal devrimizi idrak edip, gerilemeye başladığımızdan bu yana bizde, bir «KALKINMA» sevdası vardır. Az da olsa, milletimizin kaderini eline alan her baş veya almak isteyen her aday, meydanlarda, salonlarda fırsat buldukları her yerde kalkınma nutukları çekerler, çeşitli vaadlerde bulunurlar. Fakat heyhât. Bu kara sevda, nutuklar ve vadler asırlardan beri Milletimizi ne çeyrek basamak yükseltebilmiş ve ne de bir yükseliş yoluna yöneltebilmiştir. Anadolu, eski Anadolu.. Yine ırmaklar

başı boğ, yine ormanlar harap, yine halkımız sefilli.. Neden köylerimiz susuz, yolsuz, ışiksiz, mektepsiz? Niçin hâlâ taş kovuğunda yaşayanlarımız var?.. İmparatorluk Devrimiz de dahil Anadolu eskiden beri bakımsızlık içindedir. Haşmetli devirlerimizde bile bu toprağın imârını düşünmedik ülkeler fethetmekle meşgul olduk.. Maksudumuz «ESKİ» yi suçlamak değil, bir hakikatı ifade etmek ve aynı hatânın hâlâ devam ettiğini, hattâ bâzan ondan daha acı bir hâl aldığı gerçeğini ortaya dökmektir.

Dünyanın en zengin hazinelerini sinesinde toplayan bu bahtsız toprak, her köşesini mâmûreye çevirecek hayat ikisini sunacak sihirlili elleri yüzyıllardan beri beklemektedir.

«Anadolu'yu şu kadar senede şu kadar kalkındırdık» diyenler, büyük şehirlerin apartmanlarına, asfalt caddelerine ve lüks hayatına bakmasınlar. Anadolunun kurak, çorak topraklarını gezsinler ve oralarda toprakla boğuşan köylüleri görsünler. Köylü, karanlık nemli dehlizlerde, çam ışığında otururken, büyük şehirlerde milyonlar dökererek havuzlar yaparlar, sayfiye yerleri tesis edenler turistik tesisler kurarlar, bu vatana büyük hizmetler yaptıklarını sanırlar. Bu millî servetin şursuzca israfı ve yıllardır temelsiz davranışın yakın mısaldır.

Şurası acı bir gerçektir ki, 20. Yüzyılın ikinci yarısında olmamıza rağmen hâlâ millî kalkınış esaslarına sahip değiliz. Tanzimat'la, Batıya bütün kapı ve pencerelerimizi açtıımızdan beri her şeyimiz ithâl malı oldu. Mektebimiz, Muallimimiz, Müşikimiz, dansımız kıyâfetimiz... Hemen her şeyimiz oradan gelmeye başladı. İçimizden gelen sese kulak asmadık. Mâbedimizden yükselen İlâhî nidâyı dinlemedik. İşte bu aşağılık kompleksi bizi asırlardır uyutan tembellenin en büyük mikrobi oldu. Şunu artık anlamalıyız ki, mâzi ile alakası kesilen milletler, daima yerinde saymayı mahkûmdurlar. Milletler ancak mâzi ağacının filizleri olmaktan devam etmekte hayatiyet kazanabilirler. Bugün bizim yapacağımız en mühim şey, Amerikan Prensibi, Fransız Sistemi, İngiliz Plânı... gibi benliğimize uymayan iğretü formüller aramak değil, kendimize dönmemiz ve millî kalkınış yolumuzu kendimiz çizmemizdir. Şurası da unutulmamalıdır ki, bulduğumuz formülü tatbîke köyden başlamamız, dâvâmızın gerçekleşmesinin ilk esası olacaktır. Zira, bir milletin yükselebilmemesi için çoğunluğun asgârî bir hayat seviyesine yükselmesi şarttır. Ancak böyle olduğu takdirde Anadolu yavaş-yavaş kalkınabilir. Aksi takdirde; azınlığa asgârî bir hayat seviyesi temin ederek çoğunluğun kalkınmasını beklemek imkânsız hatâ tehlikelidir. Kaldı ki, ziraat memleketi olan Anadolu'muzda, bütün hayâtî kaynakları elinde tutan köylüyü ihmal etmek, istikbalimiz için çok tehlikelidir. Çünkü, erazyon, kuraklık gibi çeşitli tabii âfetler yüzünden köylünün kazancı gittikçe azalmaktadır. Bu gidişle bir gün milyonlarca köylünün aç kalacağı veya köylerini bırakıp büyük şehirlere yahut yabancı ülkelere ekmeğe dilenmeye gideceği aşîkârdır, filhakika günümüzde bu fecaatin belirtileri ortaya çıkmaya başlamıştır. Milyonlarca Anadolu köylü-

sünün köyünü terkederek hayatı, namûsu pahasına kömür ocaklarında çalışmak çöpeçülük yapmak üzere Avrupa'ya ekmeğe dilenmeye gitmesi, bizler için acı olduğu kadar büyük bir ders değildir. Anadolu insanının iş gücünü dışarıya ihraç edeceğimize bâkir kaynaklarımızı işletmek için; uzun vadeli büyük yatırımlara girerek; oralarda harcasak olmaz mı?

Her sene Kıbrıs Adası kadar topraklarımızın erazyon sebebiyle denizlere akmasına karşı ne tedbir düşünüyoruz? Kesile kesile kökü kurutulan ve yeri çoraklaşmaya yüz tutan ormanlarımızın korunması için müsmir plânımız mevcut mu, yoksa yeni yeni orman kanunları çıkarmakla mı yetiniyoruz? Balıkçılığımız ne âlemde, hayvan-

cılığımız nereye gidiyor? Hayvan yetiştirmek için tahsis edilmiş bir bölgemiz mevcut mu? Yoksa yakın bir gelecekte et sıkıntısı çekmemiz mukadder mi?

Ziraatımız, ormancılığımız, hayvancılığımız, tek cümle ile toprak üstü ve altı bütün zenginliklerimiz, köylümüzün elindedir. Her şeyden önce onlara yönelmemiz, onlara hizmet etmemiz onları yetiştirmemiz ve ellerindeki gizli hazinelerden istifade yollarını göstermemiz, kalkınma dâvâmızın özünü teşkil etmektedir. Bunun içindir ki, köylüyü bugünkü halinden kurtararak asgârî bir hayat seviyesine yükseltecek; onların su, yol, ışık, ziraat mesken, kültür gibi hayâtî ihtiyaçlarını karşılayacak bir formülü tatbîke çalışmak, millî kalkınmamızın temeli olacaktır:

İNANMAK İSTİYORUM

Rekin ERTEM

İçimde bir boşluk var, iraklardan da irak
Bu boşluğu devirmek, alt etmek istiyorum
Ruhumdaki isyana tamamiyle uyarak,
İnanmak, inanmak, inanmak istiyorum.

İçimde istiyak var, ebedî bir huzura
Haykırdım! Duymak için bendeki varlığını
Çatlaşın kemiklerim ruhum kavuşsun nûra,
Cözüversin kalbimin düğüm olan bağı.

İçimde bir özlem var: Pınarlara bakarak,
Temizlenmek; İmanın billûr parmaklarında
Ve dolaşmak istiyorum ellerimi açarak
Bir iman mâbedinin mermerden yollarında.